

Harold Robins
LOVCI NA
SREĆU

~ drugi deo ~



Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Sadržaj

PETA KNJIGA Džonas, 1935.	7
ŠESTA KNJIGA Priča o Dejvidu Vulfu	61
SEDMA KNJIGA Džonas, 1940.	157
OSMA KNJIGA Priča o Dženi Denton	203
DEVETA KNJIGA Džonas, 1945.	293



DŽONAS, 1935.

PETA KNJIGA

1.

Povukao sam upravljačku palicu unazad i blago ulevo ka stomaku. U isto vreme sam otvorio ventil za dovod gasa. KA-4 je suknuo nagore u polupe-tlji, poput strele ispaljene iz luka. Osetio sam kako me sila gravitacije pri-bija za sedište i kako mi krv ključa u venama. Kada sam se našao na vrhu petlje, izravnao sam avion i proverio tablu sa instrumentima. Jurili smo brzinom od četiri stotine i osamdeset kilometara na sat preko Atlantika, dok je Long Ajland nestajao za nama.

Posegnuo sam rukom i potapšao po ramenu vojnog pilota koji je sedeo ispred mene. „Kako vam se čini, potpukovniče?“ Doviknuo sam kroz riku motora i šibanje vetra preko plastičnog mehura kabine iznad naših glava.

Kratko je klimnuo u znak odgovora, ali se nije okrenuo. Znao sam šta radi. Proveravao je tablu pred sobom. Potpukovnik Forester bio je pravi pilot. Leteo je još sa Edijem Rikenbekerom* u Prsten eskadrili tokom Prvog svetskog rata. Ni nalik starom generalu kojeg smo ostavili dole na Ruzveltovom polju, a kojeg je vojska poslala da pogleda naš avion.

General je leteo isključivo na stolici u Odeljenju za kupovinu i nabavku u Vašingtonu. Najbliži susret sa avionom verovatno je imao samo tokom suđenja Biliju Mičelu**. Ali, to je bio čovek koji će odobriti projekat. Imali smo sreće što je u svom štabu imao bar jednog oficira vazduhoplovstva.

Provalio sam ga istog trenutka kada je ušao u hangar sa Morisijem koji je trčkao uz njega, pokušavajući da ostavi utisak. Sa sobom je doveo dva pomoćnika – pukovnika i kapetana. Nijedan nije imao krila na uniformi.

Stajao je na ulazu u hangar i piljio u KA-4. Počeo je nezadovoljno da se mršti. „Ružan je“, reče. „Liči na žabu.“

* Čuveni vozač na trkama i pilot, a kasnije i vlasnik automobilske i vazduhoplovne kompanije.

** Smatra se ocem ratnog vazduhoplovstva SAD. Dospeo je na preki sud 1925. godine zbog neposlušnosti, nakon što je optužio čelnike vojske i mornarice za 'skoro izdajničko vođenje nacionalne odbrane'.

Glas mu se proneo kroz hangar do mene. Sedeo sam u kabini vršeci poslednje provere pred poletanje. Izašao sam na krilo i bosonog skočio na tlo hangara. Krenuo sam ka njemu. Šta je on, do đavola, znao o aerodinamici i dizajnu? Verovatno je i sam četvrtast poput stola iza kojeg je sedeo.

„Gospodine Korde!“, začuo sam šapat iza sebe i okrenuo se. To je bio mehaničar. Imao je čudnovat kez na licu. I on je čuo generalovu opasku.

„Šta hoćeš?“

„Baš sam se spremao da okrenem avion“, odgovorio je žustro. „Ne želim da vam izgazim cipele.“

Zurio sam u njega par trenutaka, a zatim se iskezio. „Hvala“, rekao sam, zakoračio unazad i obuo se. Dok sam stigao do generala i Morisija, već sam se smirio.

Morisi je u rukama držao kopiju planova i specifikacija i pregledao ih sa generalom. „Kord avion četiri osmišljen je kao revolucionarni koncept bombardera sa dva člana posade. U stanju je da leti više od tri hiljade kilometara, brzinom od trista osamdeset do maksimum petsto osamdeset kilometara na čas. Može se opremiti sa deset mitraljeza i dva topa, može nositi četrismo pedeset kilograma bombi pod krilima i posebnoj pregradi u trupu.“

Gledao sam avion dok je Morisi govorio. Dizajn je zasigurno revolucionaran. Izgledao je poput velikog, crnog pantera koji čuči na tlu hangara, dok mu dugačka njuška štrči ispred krila ispruženih poput strele i plastičnog mehura preko kabine koji sija nalik mačjim očima na prigušenom svetlu.

„Veoma interesantno“, čuo sam generala. „Imam još jedno pitanje.“

„Šta vas zanima, gospodine?“, reče Morisi.

Pogledavši svoje pomoćnike, general se zakikota. Usta im se izviše u bleđi osmeh. Shvatio sam da će matori kenjator izvaliti jednu od svojih omiljenih šala. „Vojska svake godine pregleda oko tri stotine takozvanih revolucionarnih aviona. Da li je ovaj u stanju da poleti?“

Nisam više mogao da ćutim. Koštalo me milion dolara da dovedem KA-4 do ove tačke i to mi je davalo pravo da se izlajem. „Nadleteće sve što vaša vojska poseduje, generale“, rekoh. „Kao i bilo koji avion na svetu, uključujući nove lovačke avione koje pravi Vili Meseršmit.“

General se iznenađeno okrenu ka meni. Osmotri me od glave do pete, preko belog radnog odela umrljanog motornim uljem.

„Generale Gadis, ovo je Džonas Kord“, brzo dodade Morisi.

Pre nego što je general uspeo da progovori, iza njega se začuo glas sa vrata. „Kako znaš šta pravi Vili Meseršmit?“

Podigao sam pogled kada se čovek približio. Očigledno je general poveo i trećeg pomoćnika. Na grudima su mu sijala srebrna krila u skladu sa srebrnim hrastovim lišćem na ramenima. Čovek je bio vitak, imao četrdesetak godina i letačke brkove. Nosio je dve trake na uniformi – oznaku francuskog *Croix de guerre** i medalje za istaknute zasluge.

„Sam mi je rekao“, odvratih učtivo.

Potpukovnik me pogledao sa zanimanjem. „Kako je Vili?“

Pre nego što sam uspeo da odgovorim, presekao me generalov glas. „Došli smo da pogledamo avion“, reče odsečnim glasom, „a ne da razmenjujemo informacije o zajedničkim prijateljima.“

Bio je red na mene da se iznenadim. Bacio sam pogled ka potpukovniku, ali on je na lice već navukao masku. Međutim, shvatio sam da među ovom dvojicom ljudi ne vlada sloga.

„Da, gospodine“, žustro je odvratio. Okrenuo se i pogledao avion.

„Kako ti izgleda, Forestere?“

Forester pročisti grlo. „Interesantno, gospodine“, reče. Okrenuo se ka meni. „Promenljiv korak elise?“

Klimnuo sam. Imao je oštar pogled, ako je u stanju to da vidi na prigušenom svetlu.

„Neobično rešenje“, reče, „postaviti krila na ovaj položaj i zbaciti ih unazad. Avion je tako dobio četiri puta veću nosivost.“

„Tako je“, rekoh. Hvala bogu, bar jedan od njih je znao o čemu govori.

„Pitao sam te kako ti izgleda, Forestere?“, ponovio je general dražeći ga.

Foresterovo lice se ponovo pretvori u masku dok se okretao da mu odgovori. „Veoma neobično, gospodine. Drugačije.“

General klimnu. „To sam i ja pomislio. Ružan je. Sedi tu poput neke žabe.“

Bilo mi je dosta ovog sranja. „Ocenjuje li general avione na isti način na koji ocenjuje žene na izboru za mis?“

* Ratni krst.

„Naravno da ne!“; brecnuo se general. „Međutim, određeni uobičajeni dizajn je priznat kao standard. Na primer, novi 'kertis' lovac kojeg smo pogledali pre neki dan izgleda poput aviona, a ne kao bomba na koju su prikachena krila.“

„Ova bebica ima duplo deblji oklop i nosi pet stotina kila bombi, može da leti hiljadu dvesta kilometara dalje, sto pedeset metara više i sto trideset kilometara po satu brže od 'kertis' lovca o kojem govorite!“, odvratio sam.

„Kertis' pravi dobre avione“, reče general kruto.

Zurio sam u njega. Nema svrhe svađati se. Kao da pričam sa zidom. „Ne kažem da prave loše avione, generale“, rekoh. „'Kertis' već mnogo godina gradi dobre avione. Samo kažem da je ovaj avion bolji od bilo kojeg drugog.“

General se okrenu ka Morisiju. „Spremni smo da pogledamo demonstraciju“, reče žustro. „Ako je vaš pilot završio sa prepirkom.“

Morisi me unezvereno pogleda. Generalu je očigledno promaklo moje ime. Klimnuo sam mu i vratio se u hangar.

„Okrenite ga!“; doviknuo sam mehaničarima koji su stajali i čekali.

Morisi, general Gadis i njegovi pomoćnici izađoše napolje. Kada sam im se priključio, video sam da Morisi i ostali stoje u krugu oko generala. Međutim, Forester je stajao sa strane i razgovarao sa nekom devojkom. Bacio sam pogled ka njoj. Zgodna ženska – divljeg pogleda i senzualnih usana.

Krenuo sam za avionom na pistu. Začuo sam korake iza sebe i okrenuo se. Bio je to Morisi. „Razljutio si generala. To ne valja.“

Iskezih se. „Verovatno sam mu učinio uslugu. Oko sebe ima toliko ulizica da bi mogao da bude filmski producent.“

„Ipak, i ovako mu je teško prodati avion. Saznao sam da je cena Kertisovih aviona sto pedeset hiljada po komadu. Najniža cena koja se nama isplati jeste dve stotine dvadeset pet hiljada.“

„Pa šta?“; rekoh. „To je razlika u ceni između splaćina i pileće salate. Ne možeš kupiti 'kadilak' po istoj ceni kao 'ford'.“

Zurio je u mene na trenutak, a zatim slegnuo ramenima. „Tvoj novac, tvoj problem, Džonase.“

Posmatrao sam ga dok je koračao nazad ka generalu. Možda je neprevaziđeni inženjer vazduhoplovstva, ali je suviše željan toga da postane dobar prodavac. Okrenuh se ka mehaničaru. „Spreman?“

„Spreman sam kada i vi, gospodine Korde.“

„Dobro“, rekoh. Počeo sam da se penjem ka kabini i osetio kako me neko vuče za nogu. Pogledah dole.

„Mogu li da vam se pridružim?“ Bio je to potpukovnik.

„Naravno“, rekoh. „Uskačite.“

„Hvala. Nisam vam čuo ime.“

„Džonas Kord“, rekoh.

„Rodžer Forester“, odvratio je ispruživši ruku.

Trebalo je da shvatim čim sam mu čuo ime, ali tek sada sam povezao stvari. Rodžer Forester – jedan od asova eskadrile Lafajet. Oborio je dvadeset dva nemačka aviona. Čovek je jedan od mojih heroja iz detinjstva.

„Čuo sam za vas“, rekoh.

Njegov osmeh se pretvori u kez. „Ja sam čuo štošta o vama.“

Obojica se nasmejasmu. Osetio sam se malo bolje i povukao ga za ruku. Našao se pored mene na krilu. Osmotrio je kabinu, a zatim mene.

„Nema padobrana?“

„Nikada ih ne koristim“, rekoh. „Od njih postajem nervozan. Psihološki problem. Ukazuju na nedostatak samopouzdanja.“

Nasmejao se.

„Ako želite, tražiću da vam ga donesu.“

Ponovo se nasmejao. „Do đavola sa njim.“

Pedesetak kilometara od obale, iznad okeana, već sam izveo svaki trik za koji je avion sposoban i nekoliko trikova koje je mogao da izvede samo KA-4. Forester nije ni trepnuo.

Konačno sam počeo vertikalno da se penjem na visinu od četiri hiljade i tri stotine metara. Avion je plesao po nebu kao muva po vrhu igle. Zatim sam ga pustio da propadne, kovitlajući se dok se indikator brzine približavao oznaci od osamsto kilometara. Kada smo se spustili na visinu od četrismo pedeset metara, pustio sam upravljač i potapšao ga po ramenu.

Okrenuo je glavu tako brzo, da sam pomislio da će otpasti. Nasmejao sam se. „Upravljač je vaš, potpukovniče!“, doviknuo sam.

Dok se okrenuo već smo bili na visini od trista šezdeset metara; dok je obuzdao avion bili smo na visini od dvesta pedeset, dok ga je ispravio, našli smo se na visini od sto osamdeset metara i konačno na visini od sto dvadeset dok je uspeo da povuče upravljač.

Osetio sam da se avion zatresao poda mnom i čuo vrisak iz pravca krila, poput vriska devojke koja gubi nevinost. Sila gravitacije me pribila za sedišta, vrativši mi vazduh nazad u grlo, tako da su mi mehuri krenuli pravo u oči. Iznenada, pritisak je popustio. Bili smo na manje od osam metara od vode kada smo počeli ponovo da se penjemo.

Forester me pogleda. „Nisam se ovoliko uplašio otkako sam prvi put leteo sam, sa petnaest godina“, doviknuo mi je kežeći se. „Kako ste znali da neće ostati bez krila pri takvom obrušavanju?“

„Ko kaže da sam znao?“, odvratih. „Bio je dobar trenutak da se to otkrije!“

Nasmejao se. Video sam da je posegao rukom napred i kucnuo tablu sa instrumentima. „Kakav avion! Opako leti, baš kao što ste i rekli!“

„Ne morate to meni da govorite. Spomenite to onoj matoroj budali na zemlji.“

Senka mu prelete preko lica. „Pokušaću. Ali, ne znam da li mogu bilo šta da učinim. Vraćam vam upravljač“, reče podigavši ruke. „Vratite nas nazad.“

Video sam Morisija i vojnike na polju. Gledali su nas kroz dvoglede dok smo sletali. Napravio sam širok okret i potapšao Forestera po ramenu. Pogledao me. „Kladim se u deset dolara da ću generalu oduvati kapu sa glave u prvom preletu.“

Oklevao je na trenutak, a zatim se iskezio. „Prihvatam!“

Spustio sam se ka polju sa visine od trista metara i izravnao avion na visini od četiri i po metra iznad piste. Video sam njihova zapanjena lica dok smo jurili ka njima. Zatim sam povukao upravljač. Prozujali smo im iznad glave u skoro vertikalnom usponu, zapljusnuvši ih vazduhom.

Okrenuo sam se na vreme da vidim kako kapetan juri za generalovom kapom. Ponovo sam potapšao Forestera po ramenu. Okrenuo se da pogleda. Toliko se smejavao, da su mu pošle suze na oči.

Spustio sam se lako poput goluba koji se vraća kući u svoje gnezdo. Gurnuo sam plastični krov kabine, pa smo sišli iz aviona. Bacio sam pogled ka Foresterovom licu dok smo se približavali ostalima. Osmeh je nestao. Zamenila ga je dobro poznata, oprezna maska.

General je ponovo imao kapu na glavi. „Pa, Forestere“, reče kruto. „Šta misliš?“

Forester pogleda svog nadređenog u lice. „Gospodine, ovo je bez sumnje najbolji lovac koji trenutno postoji“, rekao je hladnim, bezizražajnim

glasom. „Predlažem da odred za testiranje odmah izvrši proveru i potvrdi moje mišljenje.“

„Hmn“, ogłosi se general hladno. „To predlažeš, a?“

„Da, gospodine“, reče Forester tiho.

„Mnogi faktori treba da se uzmu u obzir, Forestere. Imaš li ikakvu ideju o tome koliko ovi avioni koštaju?“

„Ne, gospodine“, odgovori Forester. „Moj posao je da procenim učinak aviona.“

„Moj posao obuhvata i druge stvari“, reče general. „Dobro znaš da imamo ograničen budžet.“

„Da, gospodine.“

„Molim te, vodi računa o tome“, izazivao ga je general Gadis. „Ako bih brzopleto sledio svaku ideju koja padne na pamet pripadnicima vazduhoplovstva, ne bi ostalo dovoljno novca da se vojska izdržava ni mesec dana.“

Forester se zarumeneo u licu. „Da, gospodine.“

Bacio sam pogled ka njemu, pitajući se zašto samo stoji i trpi to. Nisam mogao da shvatim. Sa njegovom reputacijom mogao bi da napusti vojsku i zarađuje dvadeset puta više u bilo kojoj vazduhoplovnoj kompaniji u zemlji. Bio je poznat koliko i Rikenbeker.

General se okrenuo ka Morisiju. „Recite mi, gospodine Morisi“, izgovorio je gotovo razdraganim glasom. „Sa kime da razgovaram kako bih dobio podatke o ciframa vezanim za cenu ovih aviona?“

„Možete o tome razgovarati sa gospodinom Kordom, gospodine.“

„Odlično!“, zatutnji general. „Hajdemo u kancelariju da ga nazovemo.“

„Ne moramo da idemo u kancelariju, generale“, rekoh brzo. „Možemo i ovde da razgovaramo.“

General je zurio u mene, zatim mu se usne razvukoše u nešto što je verovatno smatrao širokim osmehom. „Bez uvrede, sinko. Nisam povezo ime.“

„U redu je, generale.“

„Tvoj otac i ja smo stari prijatelji“, dodao je. „Dosta sam kupovao od njega tokom poslednjeg rata. Ako je to u redu sa tobom, voleo bih da porazgovaram sa njim. Čisto zbog starih dobrih vremena. Shvataš. Osim toga, ovo bi mogao da bude veliki ugovor. Siguran sam da bi tvoj otac želeo time lično da se pozabavi.“

Osetio sam kako bledim. Učinio sam sve što sam mogao da se iskontrolišem. Koliko dugo moram da živim u senci tog čoveka? Napetim glasom sam procedio. „Siguran sam da bi to želeo, generale. Ali, plašim se da ćete morati da razgovarate sa mnom, pošto ne možete razgovarati sa njim.“

„Zašto?“ glas mu je iznenada postao hladan.

„Zato što je mrtav već deset godina“, rekao sam, okrenuo mu leđa i krenuo ka hangaru.“

2.

Ušao sam u malu prostoriju u zadnjem delu, koju je Morisi koristio kao kancelariju. Zatvorio sam vrata za sobom, prišao njegovom stolu i izvadio flašu viskija koju je uvek držao tu, zbog mene. Sipao sam ga u kartonsku čašu i slio u grlo. Pekao je kao đavo. Pogledao sam svoje šake. Drhtale su.

Ima ljudi koji ne žele da ostanu mrtvi. Nije bitno šta ste im učinili. Nije bitno što ste ih zakopali, bacili u okean ili kremirali. Sećanje na njih razdiraće će vam utrobu kao da su i dalje živi.

Setio sam se šta mi je otac rekao jednog jutra pored obora iza kuće. Nedavno se oženio Rinom. Sišao sam da posmatram Nevadu kako kroti divljeg konja. Bilo je pet sati, prvi jutarnji zraci tek su se pomaljali iznad pustinje.

Životinja je bila pravi divljak. Žilavo, gadno, crno kopile krenulo bi na Nevadu kopitima i zubima, svaki put kada bi ga zbacio. Poslednji put kada ga je zbacio, pokušao je da se kotrlja preko njega. Nevada mu se na brzinu sklonio sa puta i jedva uspeo da se prebaci preko ograde na vreme.

Stajao je naslonjen na ogradu i dahtao dok su meksikanski mladići jurili konja. Njihovi kreštavi krici cepali su jutarnju tišinu. „Životinja je besna“, reče Nevada.

„Šta ćete učiniti sa njim?“, radoznalo sam pitao. Nije se često dešavalo da konj zbací Nevadu tri puta za redom.

Meksikanci su uhvatili konja. Nevada je posmatrao kako ga dovode. „Pokušaću da ga uzjašem još jednom“, odgovorio je zamišljeno. „Ako ne uspem, pustiću ga u divljinu.“

Iza nas se začuo glas mog oca. „On upravo to i želi.“

Nevada i ja se okrenusmo. Moj otac je već bio obučen kao da ide pravo u fabriku. Nosio je crno odelo. Kravata mu je bila uredno nameštena tačno na sredinu uštirkane, bele kragne. „Zašto mu ne staviš korpu na njušku kako ne bi mogao da te grize?“

Nevada ga pogleda. „Niko ne može toliko da mu se približi, a da ne izgubi ruku.“

„Besmislica!“, reče moj otac kratko. Uzeo je mali laso sa klina na ogradi i sagnuvši se prošao između prečaga u obor. Gledao sam kako od konopca pravi mali ular dok je koračao ka konju.

Životinja je stajala rijući kopitom zemlju, i zlokobno posmatrala mog oca. Meksikanci su stegli laso oko vrata konja. Povukao se unazad kada je otac približio omču njegovoj brnjici, trгнуvši prednjim kopitima u isto vreme. Otac je jedva uspeo da se skloni.

Stajao je, zureći životinji pravo u oči, a zatim ponovo posegnuo. Konj je divlje zatresao glavom ka ruci mog oca. Ponovo su sevnula kopita, zamalo promašivši oca.

Konj se sada zaista razjario, izvijao se i koprcalo kao da pokušava da zbaci jahača. Meksikanci su zatezali laso pokušavajući da ga smire. Nakon par trenutaka se umirio. Otac mu je ponovo prišao.

„Svoje glavi kučkin sine“, reče moj otac tiho. Ždrebac ogoli zube i škljocnu. Otac je pomerio ruku samo za delić centimetra. Glava konja sevnula pored njegove šake. „Pustite ga“, doviknu otac Meksikancima.

Dva mladića se pogledaše, zatim skoro neprimetno slegnuše ramenima oslobađajući sebe odgovornosti i pustiše laso.

Slobodan, ždrebac se zbnurio i nepokretno stajao delić sekunde. Otac je stajao pred njim, visok i širokih ramena u crnom odelu. Oči su im bile u istoj ravni. Otac je ponovo polako podigao ruku i konj se pomamio. Seva je očima i ogoleo zube, dok se povlačio unazad i mahao kopitima. Ovoga puta otac se povukao, a zatim bacio napred kada su se noge životinje ponovo našle na zemlji.

Video sam očevu stisnutu pesnicu kako na trenutak seva iznad glave. Sva četiri kopita životinje bila su na zemlji u trenutku kada se očeva pesnica spustila poput čekića, tačno iznad očiju konja. Tup udarac je odjeknuo poput male eksplozije. Konj je na trenutak stajao nepomično, a

zatim se polako spustio na kolena. Presavio je prednje noge, kao da su od gume.

Otac ga je brzo obišao i dlanom pljesnuo po vratu. Konj se prevrnuo na stranu. Na trenutak je ležao, teško dišući, a zatim je podigao glavu i pogledao mog oca. Nas četvoro – Meksikanci, Nevada i ja – u tišini smo ih posmatrali.

Podignuta glava konja bacala je dugu senku preko prašine u oboru, nadvisivala je jedino senka mog oca dok su se odmeravali pogledom. Zatim je životinja duboko uzdahnula i spustila glavu na zemlju.

Otac je spustio pogled ka konju, zatim se sagnuo i podigao uzde koje su ležale u prašini pokraj usta životinje i povukao ga na noge. Ždrebac je stajao sa tužno obešenom glavom, dok su mu se noge tresle. Nije podigao glavu čak ni kada je moj otac prošao ispred njega i prošao kroz ogradu.

„Više nećete imati problema sa njim.“ Otac je obesio laso na klin i krenuo ka kući. „Dolaziš li na doručak, Džonase?“, dobacio je bez okretanja ili usporavanja koraka.

Nevada je već bio u oboru i prilazio konju. „Da, gospodine“, rekoh zu-reći za svojim ocem. Sustigao sam ga na verandi. Okrenuli smo se i posmatrali Nevadu kako uzjahuje. Životinja se ritala i trzala, ali videlo se da više nema srčanosti.

Otac se okrenuo ka meni bez osmeha na licu. „Neki konji su poput ljudi. Jedini jezik koji razumeju jeste udarac po glavi.“

„Mislio sam da ti nije stalo do konja“, rekoh. „Nikada ne silaziš do obora.“

„Nije mi stalo do konja“, odvratio je žustro. „Stalo mi je do tebe. Treba još mnogo toga da naučiš.“

Nasmejao sam se. „Baš sam mnogo naučio gledajući tebe kako udaraš divljeg konja pesnicom po glavi.“

„Naučio si da Nevada nije bio u stanju da ga jaše dok mu to ja nisam omogućio.“

„Pa?“

Otac se okrenuo. Bio je visok preko sto osamdeset centimetara, ali ja sam bio viši. „Pa“, izgovorio je polako, „nije bitno koliko si porastao, nećeš moći da zauzmeš moje mesto dok ti ja to ne dozvolim.“

Ušao sam za njim u trpezariju. Rina mi je bila okrenuta leđima. Kosa joj je sijala poput srebra dok je podizala obraz kako bi je poljubio. Bilo je

tihog trijumfa u njegovim očima kada se ispravio i pogledao me. Čutao je dok se smeštao u stolicu. Nije morao ništa da kaže. Znao sam o čemu razmišlja. Nije morao da me udari po glavi.

„Hoćeš li doručkovati sa nama, Džonase?“, upitala me Rina učtivo.

Zurio sam u nju na trenutak, a zatim ponovo pogledao oca. Osetio sam čvor u stomaku. „Ne, hvala. Nisam gladan.“

Okrenuo sam se i žurno izašao kroz vrata trpezarije, skoro se sudario sa Roberom koji je upravo ulazio noseći poslužavnik. Vratio sam se u obor. Nevada je već šetkao konja gore-dole, obučavajući ga da sluša komande koje mu daje uzdama. Otac je bio u pravu. Konj više nije pravio probleme Nevadi.

Dvanaest godina kasnije još čujem njegov glas kako tiho odjekuje na verandi tog jutra.

„Pusti me, matori, pusti me!“, rekoh ljutito, udarajući pesnicom prazan sto. Bol mi prostruja kroz ruku sve do ramena.

„Gospodine Korde!“, podigoh pogled iznenađeno. Morisi je stajao na vratima, delimično otvorenih usta. Uz napor sam se vratio u sadašnjost.

„Ne stoji na vratima“, breknuh se. „Uđi unutra.“ Kolebljivo je zakoračio. Trenutak kasnije iza njega se na vratima pojavio Forester. Bez reči su ušli u kancelariju.

„Sedite i popite piće“, rekoh gurajući flašu viskija ka njima.

„Nemam ništa protiv“, reče Forester podigavši flašu i kartonsku čašu. Sipao je punu čašu. „U zdravlje.“

„U generalovu guzicu“, rekoh. „Usput, gde je matori lisac?“

„Krenuo je nazad u grad. Ima sastanak sa proizvođačem toalet-papira.“

Nasmejah se. „Taj proizvod bar može sam da testira.“

Forester se nasmejao, ali Morisi je samo smrknuto sedeo. Gurnuo sam flašu ka njemu. „Ne piješ?“

Odmahnuo je glavom. „Šta ćemo sada?“, pitao je.

Zurio sam u njega, zatim podigao bocu i dopunio svoju papirnu čašu. „Baš sam razmišljao o tome da objavim rat Sjedinjenim Američkim Državama. Tako bih mogao da mu dokažem koliko je dobar naš avion.“

Nije se osmehnuo. „KA-4 je najbolji avion koji sam ikada dizajnirao.“

„Pa šta?“, upitah. „Do đavola, nije te koštao ni cent. Trošio si moj novac. Uostalom, koliko si ikada zaradio gradeći avione? Ni dvanaestinu

autorskog honorara koji godišnje dobijaš za prsluče koje si dizajnirao za Rinu Marlou.“

Što je inače bila živa istina. Međutim, Makalister je bio taj koji je shvatio komercijalni potencijal prokletinje i prijavio patent u ime Kord vazduhoplovstva. U Morisijevom ugovoru je stajalo da svi njegovi izumi pripadaju kompaniji, ali Makalister nije cepidlačio. Dao je Morisiju deset procenata učešća kao bonus. Prošle godine tih deset procenata je Morisiju donelo sto hiljada dolara. Tržište je raslo svakim danom sve više. Sise još dugo neće izaći iz mode.

Morisi nije odgovarao. Doduše, nisam to ni očekivao. Bio je jedan od onih ljudi kojima nije stalo do novca. Živeo je za svoj posao.

Završio sam piće i zapalio cigaretu. Proklinjao sam sebe bez reči. Nisam smeo da dopustim da slučajna opaska o mom ocu upropasti tako veliki posao. Mogao sam to sebi da priuštim, ali niko ne voli da baca milione dolara u đubre.

„Možda bih mogao nešto da učinim“, reče Forester.

Nada zasvetluca u Morisijevim očima. „Misliš li da bi mogao?“

Forester sleže ramenima. „Ne znam“, izgovorio je polako. „Rekoh, možda.“

Zurio sam u njega. „O čemu razmišljaš?“

„Ovo je najbolji avion koji sam video“, odvrati on. „Ne želim da ga izgubimo zbog gluposti jednog starkelje.“

„Hvala“, rekoh. „Šta god da učiniš, bićemo ti zahvalni.“

Forester se nasmeši. „Ništa mi ne dugujete. Ja sam jedan od onih staromodnih momaka koji ne žele da budemo nespremni ako stvari iznenada počnu da se zakuvavaju.“

Klimnuo sam. „Stvari će uskoro početi da se zakuvavaju. Čim Hitler pomisli da je spreman.“

„Šta misliš, kada će to biti?“

„Za tri, možda četiri godine“, odvratih. „Kada budu imali dovoljno obučениh pilota i aviona.“

„Gde će ih nabaviti? Sada ih nema.“

„Nabaviće ih“, rekoh. „Deset hiljada pilota mesečno završava obuku, pre kraja leta Meseršmit će početi masovno da proizvodi ME-109.“

„Generalštab smatra da neće moći da mrdne dalje od Mažino linije.“